

Simboluri și semnificații

Pentru studiul din această săptămână, citește: Geneza 4:3-7; Numeri 21:1-9; Isaia 29:16; Ieremia 13:1-11; 19; Romani 9:18-21; Evrei 5:14.

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Nu este olarul stăpân pe _____

_____ ?”

(Romani 9:21)

Oricine a citit Biblia știe că ea este o carte plină de simboluri. Întregul serviciu din sanctuarul pământesc, de exemplu, era o profecție simbolică a planului de mântuire. „Semnificația sistemului iudaic nu este încă pe deplin înțeleasă. Adevăruri vaste și profunde sunt prefigurate în ritualurile și simbolurile lui. Evanghelia este cheia care dezleagă misterele lui. Prin cunoașterea planului de răscumpărare, adevărurile lui sunt deschise înțelegerii.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 133

Prin simbolismul sanctuarului de pe pământ, prin simbolurile din cărțile profetice (cum ar fi Daniel 2, 7, 8 și Apocalipsa) și prin alte moduri, Domnul transmite adevărul. La fel, Domnul Isus Însuși, în parabolele și lecțiile Sale practice, a folosit simbolurile pentru a explica adevăruri adânci.

Cartea lui Ieremia este și ea bogată în simboluri și imagini. În această săptămână, ne vom ocupa de câteva dintre aceste simboluri pentru a le descoperi semnificația și pentru a desprinde lecțiile utile nouă astăzi.

Astăzi este **Ziua Sola Scriptura**.

1. Citește Geneza 4:3-7. Ce simbolizează cele două jertfe?

Încă de pe primele pagini ale Bibliei putem observa distincția dintre încercarea de făurire a propriului drum către cer (simbolizată de jertfa lui Cain) și conștientizarea faptului că mântuirea este doar prin har, doar prin meritele Mântuitorului care S-a jertfit, (simbolizată de jertfa lui Abel).

2. Citește Numeri 21:4-9. Ce simboliza șarpele de aramă înălțat pe o prăjină? (Vezi și Ioan 12:32.)

„Înălțarea șarpelui de aramă trebuia să-i aducă lui Israel o învățătură însemnată. ... Ei [israeliții] știau că nu este nicio putere în șarpe, dar acesta era un simbol al Domnului Hristos și astfel nevoia credinței în meritele Lui a fost prezentată minții lor. Mai înainte, mulți dintre ei aduseseră jertfe și crezuseră că prin aceasta și-au ispășit cu îndestulare păcatele. Ei nu se încredeau în Mântuitorul care trebuia să vină, pe care aceste jertfe doar îl preînchipuiau. Domnul dorea acum să le arate că jertfele lor nu aveau mai multă putere în ele însele decât șarpele de aramă.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 230

3. Citește Evrei 9:1-5. Câte simboluri întâlnim în acest pasaj și care era semnificația lor?

În Vechiul Testament, sanctuarul pământesc a servit drept reprezentare simbolică detaliată a planului de mântuire. Nu se știe cât de mult au reușit israeliții să înțeleagă semnificația tuturor acelor ritualuri, dar fără îndoială că mulți au prins cel mai de seamă adevăr dintre toate: ispășirea înlocuitoare, ideea că, pentru a le fi iertate păcatele, era necesar să moară pentru ei un înlocuitor (vezi 1 Corinteni 5:7).

De fapt, serviciile din sanctuar erau simboluri ale morții lui Isus și ale slujirii Sale preoțești din cer, ale judecății preadvente și ale eliminării finale a păcatului la sfârșitul timpului.

Ce alte simboluri biblice ale planului de mântuire poți da ca exemplu? Care dintre ele îți vorbesc într-un mod special despre harul mântuitor al lui Dumnezeu și despre speranța pe care ne-o dă?

Obiectivele instructorului

- La nivelul cunoștințelor:** Membrii grupei să descopere semnificația simbolurilor și a actelor simbolice din cartea lui Ieremia, și în special a simbolului vasului de pământ spart.
- La nivelul sentimentelor:** Să recunoască amploarea păcatului locuitorilor lui Iuda care l-a determinat pe Dumnezeu să aducă pedeapsa asupra lor sub forma exilului babilonian.
- La nivel practic:** Să ia decizia de a fi atenți la semnele și mesajele trimise de Dumnezeu pentru a-i feri să ajungă la punctul din care nu se mai pot întoarce.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Actele simbolice

- A. Cu ce scop i-a cerut Dumnezeu lui Ieremia să transmită mesajul Său prin intermediul unor acte simbolice?
- B. Ce simboluri și acte simbolice putem utiliza astăzi pentru a transmite mesajul lui Dumnezeu?

II. Sentimente: Vasul spart

- A. Ce sentimente ne stârnește vederea unui vas spart, care nu mai poate fi refăcut?
- B. Este posibil să ajungem în relația noastră cu Dumnezeu la un punct în care lucrurile să nu mai poată fi reparate? De ce da sau de ce nu?

III. Practic:

- A. Ce idee transmitea brâul de in care se stricase despre relația dintre Dumnezeu și Iuda?
- B. Ce mesaj pozitiv putem desprinde din acest simbol, cu privire la relația noastră cu Dumnezeu?

Rezumat: Simbolurile și actele simbolice pot transmite mesaje de impact, iar Ieremia este profetul care le-a utilizat, probabil, cel mai frecvent. Vasul de pământ spart și brâul de in stricat nu sunt niște imagini încurajatoare, totuși transmit două lucruri pozitive: suveranitatea lui Dumnezeu și dorința Sa de a ne fi aproape.

4. Ce adevăruri importante sunt transmise prin următoarele versete și prin simbolurile amintite în ele? (Vezi și Geneza 2:7.)

Ieremia 18:1-10 _____

Isaia 29:16 _____

Isaia 45:9 _____

Isaia 64:8 _____

Romani 9:18-21 _____

Din cauza refuzului constant și a persecuției cu care s-a confruntat, Ieremia era tentat să se dea bătut. Merita oare acest popor atâta osteneală și zbucium? Uneori, avea impresia că nu.

Totuși, în timp ce urmărea mâna olarului, profetul a primit o prezentare, un simbol al modului cum lucrează Dumnezeu cu oamenii. Dintre toate adevărurile transmise de imaginea olarului și a lutului, cel mai însemnat este adevărul despre suveranitatea lui Dumnezeu. Oricât de deznădăjduită părea situația din perspectiva lui Ieremia, simbolismul olarului și al lutului îi arăta că, în cele din urmă, în pofida răului sau chiar a deciziilor greșite luate de oameni cu bună știință, Domnul Se află la cârma evenimentelor. El este sursa absolută a puterii și autorității și, în final, va triumfa, în ciuda a ceea ce se vede acum.

5. Ce subiect tratează apostolul Pavel atunci când evocă imaginea lutului și a olarului din cartea lui Ieremia? Romani 9:21

La câteva secole după Ieremia, Pavel reia această imagine în Romani 9 și o dezvoltă, încercând să transmită în esență aceeași lecție. În Romani 9:21, probabil că el se referă în mod direct la Ieremia 18:6. Cert este că, în ciuda realității voinței libere și a deciziilor libere și în ciuda consecințelor adeseori dezastruoase ale folosirii abuzive a voinței libere, în final, Dumnezeu nostru iubitor și dispus la sacrificiu, a cărui dragoste este descoperită la cruce, este suveranul absolut. Răul nu va triumfa; Dumnezeu și dragostea Lui vor triumfa. Ce speranță extraordinară avem!

Cum te poți deprinde să ai încredere în lecția olarului, indiferent de împrejurările în care te găsești? Ce alte texte biblice ne vorbesc despre realitatea suveranității lui Dumnezeu?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Numeri 21:1-9.

Ideea de bază: Simbolurile din Biblie au rolul de a ne îndrepta atenția către o altă realitate, pe care noi nu o putem percepe clar, dar, prin intermediul lor, reușim să înțelegem mai bine. Ca și în cazul șarpelui de aramă, recunoașterea și înțelegerea semnificației spirituale a simbolului biblic pot fi salvatoare, întrucât el arată spre Hristos și spre mântuirea oferită de El.

Șarpele de aramă este un simbol dificil de înțeles: el ne îndreaptă privirea către moartea lui Hristos pe cruce (vezi Ioan 3:14,15), dar șarpele este totodată un simbol al lui Satana (vezi Apocalipsa 12:9). Cum e posibil ca același simbol să reprezinte două lucruri total diferite? Da, Hristos a fost făcut păcat pentru noi (vezi 2 Corinteni 5:21) și a purtat păcatele noastre pe cruce.

În discuția despre simboluri, membrii grupei ar trebui să devină conștienți de faptul că nu simbolul mântuiește, ci realitatea pe care o reprezintă. De altfel, dacă un simbol capătă altă semnificație (vezi și leul ca simbol al lui Hristos, dar și al lui Satana în Biblie), noi rămânem cu un gust amar dacă ne punem încrederea în el și nu în realitatea spirituală pe care o reprezintă. Gândește-te, bunăoară, ce s-a întâmplat cu șarpele de aramă în istoria poporului Israel: în timpul lui Ezechia a devenit un idol și, în cele din urmă, a trebuit să fie distrus.

Discuție introductivă

De obicei, un simbol este un obiect care reprezintă altceva. Un act simbolic are puterea de a comunica o realitate complexă și abstractă într-un mod concis și simplificat. În cadrul grupei, identificați câteva simboluri și/sau acte simbolice importante. Șarpele de aramă arăta în mod simbolic spre moartea lui Hristos pe cruce. Cum a fost posibil ca israeliții să se vindece doar uitându-se la șarpele de aramă? Ce simboluri contemporane puteți identifica? Care este realitatea din spatele acestor simboluri?

6. Care erau păcatele din cauza cărora Dumnezeu a promis să aducă nenorocirea peste Iuda și Ierusalim? Ieremia 19:3,4

În acest text sunt enumerate câteva păcate predominante ale locuitorilor din Iuda. Verbul ebraic de aici înseamnă „a înstrăina” sau „a profana”. Textul nu specifică dacă „locul acesta” se referă la templu sau la Ierusalim. Ce trebuie să reținem este că poporul acesta trebuia să fie sfânt, pus deoparte pentru Dumnezeu (vezi Exodul 19:5,6), diferit și distinct de popoarele vecine. Lucrurile nu au stat așa. Israeliiți și-au pierdut caracterul unic, trăsătura distinctivă care ar fi trebuit să-i facă martori pentru lume. Ei au devenit ca toți ceilalți.

7. Ce ritual oribil și degradant practicau israeliții? Evrei 19:5

În lumea antică, conceptul de sacrificiu uman era cunoscut, însă pentru Domnul era anatema, o practică pe care le-a interzis-o israeliților (Deuteronomul 18:10). Expresia „nici nu-Mi trecuse prin minte” sună în ebraică: „Nu s-a ridicat în inima Mea”. Ea subliniază cât de străină și de departe de voia Sa era această practică. Dacă noi, niște ființe păcătoase și decăzute, o considerăm execrabilă, imaginați-vă cum o privește Dumnezeul nostru!

Cu toate acestea, de-a lungul timpului, poporul a cedat influenței corupției și practicilor popoarelor păgâne până acolo, încât a asimilat acest ritual oribil. Ce lecție puternică avem aici despre cât de ușor putem fi orbiți de practicile obișnuite ale societății dacă le încuviințăm sau dacă ni le însușim! Dacă am avea o legătură cu Dumnezeu și dacă am fi în armonie cu Cuvântul Său așa cum ar trebui, ele nu ne-ar câștiga aprobarea, ci ne-ar oripila (vezi Evrei 5:14)!

Ce practici degradante pot fi observate în lumea actuală? Care vor consecințele previzibile ale unor asemenea practici?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Este important să încadrăm perioada în care a trăit Ieremia în istoria poporului Israel, o istorie caracterizată de apostazie și răzvrătire repetată. Actele repetate de neascultare și răzvrătire încep cu cucerirea parțială a țării, cu atrocitățile din perioada judecătorilor și continuă cu apostazia lui Saul din timpul regatului unit, cu adulterul lui David și cu idolatria lui Solomon, apoi cu divizarea regatului, cu lista nesfârșită de regi răi, întreruptă din când în când de regi buni, cu robia asiriană pentru semințiile din nord și cu decăderea locuitorilor din Iuda și ducerea lor în robie în Babilon. În tot acest timp, Dumnezeu a trimis la ei bărbați, femei, judecători, profeți, preoți și împărați cu ape-luri la pocăință, însă fără rezultat. Nu ar trebui să ne surprindă faptul că, în cele din urmă, El a utilizat simboluri și mesaje pentru a le arăta că judecățile Sale nu mai puteau fi amânate.

Comentariu biblic

Deși actele simbolice din cartea lui Ieremia sunt în general negative, arătând spre ireversibilitatea judecății lui Dumnezeu, ele ne prezintă și aspecte pozitive, când vorbesc despre caracterul Său. Judecata și îndurarea sunt de fapt ca două fețe ale aceleiași monede.

I. Actele simbolice în Ieremia (Ieremia 13:1-9; 19:1-15; 27:1-15; 28:10-17; 32:1-15; 43:8-13; 51:59-64)

Sub inspirație divină, Ieremia a fost implicat în mai multe acte simbolice, pe lângă cel cu vasul spart și cel cu brâul de in: a purtat un jug pentru a le arăta oamenilor din Iuda și celor din popoarele vecine că trebuiau să i se supună lui Nebucadnețar (Ieremia 27:1-15; 28:10-17); a cumpărat de la o rudă un teren în Anatot, chiar în timp ce Ierusalimul era asediat de armatele babiloniene, pentru a confirma restaurarea viitoare a cetății (Ieremia 32:1-15); a ascuns niște pietre mari la intrarea în palatul faraonului din Tahpanes pentru a arăta care va fi soarta Egiptului (Ieremia 43:8-13) și, în fine, i-a cerut lui Seraia, un frate de-al lui Baruc, să ia cu el în exil sulul cu profeția despre distrugerea Babilonului, să-l citească înaintea babilonienilor, apoi să lege de el o piatră și să-l arunce în Eufrat (Ieremia 51:59-64).

Aceste acte simbolice aveau menirea de a atrage atenția oamenilor, dar și de a transmite mesajul lui Dumnezeu într-un mod tangibil,

Locuitorii din Iuda căzuseră într-o apostazie adâncă și păreau neîn stare să prindă mesajul care li se transmitea. Atunci, Dumnezeu i-a cerut lui Ieremia să îndeplinească un act simbolic șocant care să-i conștientizeze de pericolul în care se aflau.

8. Citește Ieremia 19:1-15. Ce i s-a cerut lui Ieremia să facă și care era semnificația acestui act?

Studiul 6

Ieremia a trebuit să se ducă la casa olarului din nou. De data aceasta însă, Domnul i-a cerut să-i ia cu el ca martori pe bătrânii și preoții lui Iuda (Ieremia 19:1). Având poziția de conducători, ei erau responsabili pentru ce se întâmpla în țară și aveau nevoie să înțeleagă actul simbolic. Poarta olăriei (Ieremia 19:2), locul unde trebuia să spargă vasul, era situat, probabil, aproape de zona unde lucrau olarii și era întrebuițat ca loc de aruncat cioburile. În felul acesta, imaginea era și mai impresionantă.

Ce se mai poate face cu un vas din lut sfărâmat? Dacă e doar crăpat, i se mai poate găsi o întrebuițare, alta decât cea pentru care a fost creat. Dar lui Ieremia nu i s-a cerut să-l crape, ci să-l spargă, să-l facă imposibil de folosit. După ce a auzit cuvintele profetului și a văzut gestul lui simbolic, poporul nu avea cum să nu priceapă avertizarea. E adevărat totuși că a înțelege avertizarea și a acționa pe baza ei sunt două lucruri foarte diferite.

Lucrul și mai înspăimântător este aparenta ireversibilitate a spargerii vasului. Cine mai poate repara un vas făcut bucățele? Domnul le-a dat iudeilor o speranță pentru viitor, însă, pentru moment, dacă nu se întorceau de la căile lor rele, urmau să piară împreună cu copiii lor. Toate locurile pe care le umpluseră cu aceste orori urmau să se umple cu trupurile lor moarte. Poate că adâncimile decăderii lor pot fi înțelese privind la asprimea pedepsei pe care și-au atras-o singuri.

La ce anume te duce cu gândul profeția distrugerii lui Iuda: la asprimea lui Dumnezeu sau la adâncimea degradării poporului? De ce?

adeseori reprezentat vizual și întotdeauna personal. Profetul însuși se făcea una cu profeția și uneori consecințele erau dureroase pentru el – gândește-te, de exemplu, că Osea și-a răscumpărat soția care ajunsese din nou prostituată. Viața lui Ieremia a fost indisolubil întrețesută cu mesajul său, iar actele sale simbolice au reușit să transmită mai mult decât ar fi putut să transmită cuvintele.

II. Vasul spart al olarului (Ieremia 19:1-15; Romani 9:18)

Acest act simbolic duce cu un pas mai departe imaginea olarului. Valea Ben-Hinom, aflată la intrarea de la Poarta Olăriei, unde i-a chemat Ieremia pe câțiva dintre conducătorii lui Iuda, era un loc cu o istorie urâtă, pentru că acolo fuseseră aduși odinioară copii ca jertfă, un loc desacralizat de Iosia (2 Împărați 23:10). În cuvântul său introductiv, Ieremia a amintit câteva lucruri cutremurătoare petrecute acolo de-a lungul secolelor: într-un cuvânt, idolatria în forma ei cea mai decăzută, cu sacrificarea copiilor, totul sub auspiciile regilor lui Iuda. După aceea, a îndeplinit actul simbolic cu vasul de pământ, în ebraică *baqbuq*, un cuvânt care imită, probabil, zgomotul produs de cel care bea din acest vas. Era un fel de butelcă în care se păstra apa sau mierea, lucruri prețioase în Israelul antic.

Demonstrația ia o întorsătură dramatică în momentul în care vasul este spart și distrus ireversibil. Dacă în situația prezentată în capitolul 18, olarul încă mai putea remodela vasul – se mai puteau aduce schimbări în soarta națiunii și a indivizilor, în funcție de pocăința sau nepocăința lor – aici, vasul devine imposibil de folosit și nu mai poate fi făcut la loc. Ierusalimul și Iuda aveau să devină ca Valea Ben-Hinom, pline de lucruri în putrefacție și de cadavre în descompunere sub atacul Babilonului, atac care nu mai putea fi evitat.

De discuta: Dat fiind contextul istoric, ce dovezi avem că pedeapsa divină a fost dreaptă și chiar milostivă, deși în momentul acela a părut dură?

III. Brăul de in stricat (Ieremia 13:1-11)

Actul simbolic cu brăul de in stricat a precedat probabil actul simbolic al vasului de pământ spart. El ne arată ce fel de relație și-a dorit Dumnezeu să aibă cu poporul Său.

9. Citește Ieremia 13:1-11. Ce act simbolic i s-a cerut profetului să îndeplinească și ce lecție importantă ne transmite el?

Studiul 6

Actul acesta i-a pus pe cercetători în dificultate, deoarece Eufratul se afla la o distanță de sute de kilometri de Ierusalim. Ezra a avut nevoie de patru luni ca să străbată această distanță (Ezra 7:9). Totuși Dumnezeu i-a cerut lui Ieremia să o străbată de patru ori cu scopul înțipării mesajului. Din acest motiv, unii cercetători susțin că este vorba despre un alt loc cu același nume și nu despre Eufrat. Pe de altă parte, unii motivează că drumul acesta lung arăta cât de departe urmau să fie duși copiii lui Israel. De asemenea, spun ei, la întoarcerea din această călătorie, Ieremia avea să simtă bucuria israeliților la revenirea în patrie după șaptezeci de ani de captivitate.

Brâul simbolizează Ierusalimul cu templul lui, nou și nepătat la momentul chemării. Omul care poartă acest brâu este un simbol pentru Dumnezeu Însuși. Aceasta arată cât de atașat era Dumnezeu de poporul Său. Unii comentatori consideră semnificativ faptul că acest brâu era din in, același material din care era confecționată îmbrăcămintea preoților (Leviticul 16:4); în definitiv, Iuda trebuia să fie o împărăție de preoți (Exodul 19:6)!

După cum brâul s-a stricat și nu a mai fost bun de nimic, tot așa mândria lui Iuda avea să fie nimicită. După cum brâul trebuia să stea lipit de coapse, tot așa israeliții fuseseră odinioară lipiți de Domnul și fuseseră lauda Lui și slava Lui. Acum însă, prin legăturile cu obiceiurile popoarelor învecinate, își pătasera numele și decăzuseră.

Citește Ieremia 13:11 și compară cu Deuteronomul 4:5-8. Ce ne spun aceste versete, luate împreună, că s-a întâmplat cu poporul? Cum se aplică aceste texte la noi?

Dacă luăm textul în sens literal – și nu avem argumente convingătoare pentru a-l lua în sens figurat –, Ieremia a făcut două călătorii lungi până la Eufrat, demonstrând astfel cât de mult ajunsese să se implice în transmiterea mesajului lui Dumnezeu. Brâul de in stricat arăta și el spre ireversibilitatea judecății care avea să se împlinescă prin exilul babilonian. Totuși faptul că a fost ascuns la Eufrat și apoi recuperat de acolo (cetatea Babilon era situată pe malurile Eufratului) lăsa să se întrevadă o speranță, lăsa să se înțeleagă că, într-o zi, poporul Israel avea să se întoarcă din exil.

De discutat: Ce părere aveți despre aceste acte simbolice care arată că pedepsele lui Dumnezeu asupra lui Iuda nu mai puteau fi evitate? Ce spun ele despre mila și dreptatea lui Dumnezeu?

3. APLICAȚIA

Ne uimește cât de mult s-a implicat Ieremia în mesajul pe care îl transmitea: a parcurs de patru ori o distanță de circa cinci sute șaiszeci de kilometri, a străbătut cetatea cu un jug pus la gât și pe umeri, a spart un vas înaintea autorităților într-o groapă de gunoi urât mirositoare. Ieremia a rămas fidel misiunii sale chiar și atunci când i s-a oferit ocazia de a renunța la ea. Tot așa, orice creștin adevărat ar trebui să rămână fidel misiunii care i-a fost încredințată.

Întrebări

1. Cât de implicat ești în biserica lui Dumnezeu și în mesajul ei? Cum ai putea deveni și mai implicat?
2. De ce nu a abandonat Ieremia poporul decăzut, dacă Dumnezeu îi arătase clar că exilul babilonian era sigur?

4. ACTIVITATE

Simbolurile ocupă un loc însemnat în viața noastră și în biserică. Ar fi util ca, în cadrul discuțiilor pe grupe, să înțelegem mai bine prezența și semnificația lor ca să le putem întrebuința în mod deliberat în transmiterea mesajului lui Dumnezeu.

Ce acte și ceremonii simbolice au loc în biserica noastră? Ce reprezintă ele? Invită un prieten sau un vecin să vină cu tine când este un botez sau Sfânta Cină și explică-i simbolistica acestor ceremonii.

Întrebări recapitulative

1. Ce rol au simbolurile în Sfânta Scriptură?
2. Ce mesaj a dorit Domnul să transmită prin imaginea lutului și a olarului? Cum se împacă ideea suveranității absolute a lui Dumnezeu cu ideea voinței umane libere?
3. Cât de degradat ajunsese poporul din Iuda? Ce semne ale degradării morale se pot observa în lumea actuală și care vor fi consecințele inevitabile?
4. Ce semnifica spargerea vasului de către Ieremia? Este aceasta o pierdere ireversibilă sau Dumnezeu va reface totul cum a fost? Argumentează!
5. Care era mesajul pe care Dumnezeu l-a transmis prin brâul de in? Ce anume din acest episod este mișcător pentru noi?

Studiul 6

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 14–20

1. Ce păcat ar fi putut face evreii, dacă nu erau atenți cu necurățiile lor?
2. De ce țapul pentru Azazel era izgonit în pustie?
3. Pe cine și ce spurcau acele tipuri de relații intime interzise de Domnul?
4. Cum trebuia să fie tratat străinul în Israel?

Cartea *Viața lui Iisus*, capitolul 45

5. Ce înseamnă (presupune) iubirea față de sufletele pentru care a murit Hristos?

VEȘTI MISIONARE

3 octombrie

1. O carieră foarte satisfăcătoare (1)

Harry și Alex* lucrau ca paznici în Malawi. Stăteau de vorbă deseori ca să scape de plictiseală. Într-o noapte, Alex i-a spus:

- Am o idee! Noi am putea să câștigăm niște bani în plus!
- Ce idee? Întrebă Harry curios.

- Am putea folosi armele într-o mică afacere, zise Alex. Bogații au mai mult decât le trebuie, iar noi avem prea puțin. Am putea lua câte ceva de la ei ca să echilibrăm balanța!

Harry a ezitat la început, dar, în final, a acceptat. Au spart locuința unei familii bogate și au furat bani și tot ce puteau duce. După câteva zile, au mai jefuit și alte locuințe. Însă, într-o noapte, au fost prinși. În timp ce se afla în închisoare, Harry și-a dat seama de gravitatea faptelor lui. Amândoi fuseseră condamnați la opt ani de muncă silnică într-o închisoare de maximă securitate, dar au fost trimiși în centre de detenție diferite.

Oricum, Harry era hotărât să evadeze. Avea imprimată pe cămașă perioada detenției. Într-o zi, a mituit un alt deținut să facă schimb de cămașă cu el pentru că avea o perioadă de detenție mai mică.

Datorită cămășii noi, a primit de lucru în grădina închisorii unde nu era atât de bine păzit. A observat că, în fiecare după-amiază, gardianul înarmat moțăia. Într-o zi, în timp ce gardianul căsca, Harry și-a aruncat sapa și a luat-o la fugă. Odată cu el au luat-o la fugă și ceilalți deținuți.

Gardienii au reușit să-i prindă pe toți, cu excepția lui Harry, care se ascunsese printre niște stânci. La lăsarea întunericii, au abandonat căutările și s-au întors în închisoare. Harry a ieșit din ascunzătoare și a scăpat neprins.

Apoi și-a găsit un loc de muncă și, timp de optsprezece luni, și-a văzut de treabă și nu a mai intrat în conflict cu legea. Dar, într-o zi, când a ajuns în stația de autobuz, a fost prins de poliție și dus înapoi la închisoare. Acum, perioada de detenție se prelungește la zece ani.

Spre uimirea lui, în celula în care a fost repartizat l-a găsit pe Alex, fostul lui prieten de hoții.

– Hei, am o idee! i-a zis Alex după o vreme.

– Ce idee mai ai? îl întreabă Harry, amintindu-și de zilele de odinioară.

Fiindcă zidurile închisorii erau din chirpici și erau acoperite cu un strat gros de ciment, cei doi s-au gândit să sape un mic culoar și să evadeze. În trei zile, culoarul era gata. Au așteptat până când s-a făcut întuneric și apoi s-au strecurat afară.

Era liniște deplină, dar, în timp ce se cățarau pe zidul exterior, au fost observați de un gardian care a dat imediat alarma. Gardienii au pornit în urmărirea lor, dar ei erau deja departe.

Ajunși la șosea, au oprit o mașină, l-au scos pe șofer în drum și i-au luat mașina. S-au dus în oraș și au vândut mașina piesă cu piesă. O persoană a devenit suspicioasă și i-a denunțat la poliție. Alex a scăpat, dar Harry a fost prins. De data aceasta, a fost trimis într-un centru de detenție mic, în care putea fi urmărit îndeaproape.

(Va continua.)

*Alex este un pseudonim.

10 octombrie

2. O carieră foarte satisfăcătoare (2)

Câțiva creștini veneau săptămânal în vizită la închisoarea în care se afla Harry, ca să-i învețe pe deținuți despre Dumnezeu. Unul dintre ei l-a invitat pe Harry să li se alăture. El a acceptat, dar, în timpul întâlnirilor, mintea lui era ocupată tot timpul cu găsirea unei metode de evadare. Cineva i-a dat cartea *Tragedia veacurilor*. A citit-o, dar avea convingerea că, la câte delictе săvârșise, nu prezenta interes pentru Dumnezeu.

De multe ori, noaptea, unii deținuți cântau și se rugau împreună din celulele lor. Odată, cuvintele unui imn al lor i-au atins inima. „Am ră-tăcit departe de Dumnezeu, dar acum mă întorc acasă”, cântau ei. L-au năpădit lacrimile și a început să suspine. La fel s-a întâmplat și după

alte câteva zile. Atunci și-a dat seama că Dumnezeu îl chema acasă, iar el nu putea spune „nu”.

Harry a ezitat să se alăture unei anumite grupări religioase, pentru că nu știa care dintre ele susțineau adevărul biblic. A început să le studieze. A învățat și limba arabă ca să poată citi Coranul. Totuși nicio religie nu îl satisfăcea.

Apoi și-a adus aminte de cartea pe care o primise și a început să o recitească. De data aceasta, și-a dat seama că în ea se găsea adevărul.

S-a alăturat apoi grupei de studiu biblic condus de adventiști. S-a înscris la clasa de botez și a început să se pregătească. Însă, din nefericire, nu i s-a permis să iasă din închisoare ca să se boteze, din cauza evadărilor anterioare.

După o lună, a fost transferat la prima închisoare din care evadase. Gardienii l-au recunoscut imediat. Unii dintre ei auziseră că se schimbase și îl urmăreau să vadă dacă era adevărat. Chiar i-au mituit pe niște deținuți ca să-l spioneze!

Harry a fost foarte bucuros când a aflat că adventiștii susțineau serviciile divine și în acea închisoare. Li s-a alăturat și a continuat să studieze seminarul „Vocea profeției”, pe care îl începuse cu câteva luni mai înainte. În final, i s-a permis să se boteze.

Le-a scris rudelor lui și le-a anunțat că își predase viața lui Dumnezeu. Acestea l-au vizitat și s-au mirat cât de mult se schimbase. Harry le-a propus să se roage împreună, iar gardienii și-au plecat și ei capul în semn de respect. Ba chiar i-au dat voie să rămână singur cu mama lui, știind că nu mai avea intenția să evadeze!

Harry s-a dedicat lucrării în închisori din interior. Organiza întâlniri, înscria deținuți la cursurile „Vocea profeției” și le oferea cărți de Ellen G. White. Până la eliberarea din închisoare, grupul de adventiști de acolo a crescut până la aproape o sută de persoane.

Când a ajuns acasă, a început să lucreze ca evanghelist cu literatura. Îi place mult să le vorbească altora despre credința lui și să-i conducă la Dumnezeu.

„Conducerea sufletelor la Isus este o carieră nouă și satisfăcătoare pentru mine, cu mult mai bună decât cea care m-a adus la închisoare!” mărturisește el.

Harry Mitengo trăiește în Liwonde, Malawi.

3. Răspunsul surprinzător

Câțiva adventiști din Malawi au luat decizia să organizeze o evanghelizare. În prima seară, au fost dezamăgiți pentru că au venit puțini oameni. Deși s-au rugat, nu au avut decât cel mult treizeci de participanți. Unii au sugerat ca întâlnirile să fie anulate, dar vorbitorul nu a fost de acord.

– Dacă ne vom ruga serios, a spus el, Dumnezeu va face o minune.

În seara următoare, au venit aceleași treizeci de persoane. Au cântat și s-au rugat împreună și apoi s-a ridicat vorbitorul. Deodată, în timpul prezentării, cuvintele lui au fost acoperite de bățai din palme și de strigătele unei mulțimi de afară.

Zgomotul creștea pe măsură ce mulțimea se apropia, având în frunte un nyau – un închinător la spirite, îmbrăcat în fuste foșnitoare din ierburi și zdrențe și purtând pe cap o mască bogat împodobită. Probabil că mergeau cu toții spre cimitir.

Când alaiul a ajuns în dreptul lor, vraciul s-a oprit din dansul lui și s-a uitat la vorbitor. Mulțimea s-a oprit și ea. Nyau a rămas nemișcat, rezemat de un perete și dădea impresia că vrea să-l asculte pe evanghelist. Oamenii au făcut liniște, iar vorbitorul și-a reluat prezentarea.

Nyau a ascultat atent până la sfârșit. Cineva a estimat că, odată cu el, au ascultat predica alte două sute de persoane! Vorbitorul și-a continuat cu emoție prezentarea despre visul lui Nebucadnețar din Daniel, capitolul 2. După rugăciunea de închidere, nyau și alaiul său și-au continuat drumul spre cimitir.

În seara următoare, întâlnirea a început cu aceleași treizeci de persoane, dar, pe parcurs, s-au alăturat tot mai mulți oameni. A venit chiar și nyau, cu masca și fustele lui foșnitoare! De data aceea, nu a mai rămas afară, ci a intrat și a luat loc. Și cei care îl urmau au luat loc. Vorbitorul nu și-a dat seama dacă era același nyau din seara precedentă, dar i-a recunoscut pe mulți dintre cei care erau cu el. Au mai venit și alți vizitatori, curioși să afle ce anume îl determinase pe nyau să participe. În ocazia aceea, au venit aproape optzeci de persoane!

Numărul participanților a continuat să crească. După câteva seri, vorbitorul i-a invitat să-L primească pe Isus ca Mântuitor și nouăzeci și cinci de persoane au răspuns „da” și au solicitat studii biblice.

În seara următoare, au venit aproape două sute de oameni, inclusiv alți doi nyau, îmbrăcați în haine zdrențuite și purtând ramuri de copac ca să-și acopere fața. Cu ocazia aceea, alte cincizeci de persoane au răspuns la apelul de a-L primi pe Isus. Evanghelizarea s-a încheiat cu o clasă de botez. La final, s-au botezat o sută patruzeci și cinci de persoane. Printre ele s-a aflat și acel nyau care a întrerupt întâlnirea în prima seară. El a continuat să-I fie credincios lui Isus.

Astăzi, adventiștii care s-au rugat și au lucrat în acea zonă se închină într-o biserică mai mare, fiindcă biserica de dinainte devenise neîncăpătoare pentru noii membri și pentru vizitatorii interesați de mesajul care i-a atras pe închinătorii Diavolului la închinarea înaintea lui Dumnezeu.

Willan Mkandawire, cel care relatează experiența, este lucrător laic în Lilongwe, Malawi.

24 octombrie

4. Nimic altceva decât credință (1)

John a avut de mic convingerea că Dumnezeu îl cheamă să fie pastor. A încercat să ignore chemarea sau să o evite, dar nu a reușit.

În Zimbabwe, studenților le este aproape imposibil să-și găsească un loc de muncă. De aceea, când s-a înscris la Universitatea Solusi, John a fost nevoit să se bazeze pe mama lui pentru achitarea taxelor.

Fiindcă îndrăgește lucrarea de evanghelizare, John a susținut mai multe programe de evanghelizare în vacanțe. Astfel, într-o vacanță, a susținut evanghelizări scurte în mai multe biserici și, spre marea lui bucurie, o sută de persoane s-au predat lui Hristos!

Când s-a întors acasă, se aștepta ca taxele să fie plătite deja, dar nu erau. Mama i-a explicat că nu reușea să mai facă vânzare.

– Cred că trebuie să amâni un semestru, i-a spus ea necăjită.

- Stai liniștită! a încurajat-o John. Dumnezeu m-a chemat la slujirea pastorală și tot El mă va ajuta să plătesc taxele!

John și-a făcut bagajul, și-a luat la revedere de la mama lui și s-a urcat în autobuzul care ducea la Solusi, deși știa că, odată ajuns acolo, nu avea cu ce să-și cumpere bilet de întoarcere. Nu avea cu el decât credința!

Ajuns la universitate, a rămas peste noapte în camera unui prieten, fiindcă perioada de înscriere se încheiase deja. A doua zi, l-a căutat pe pedagogul căminului de băieți ca să-i ceară o cameră. La început, pedagogul nu a fost dispus să-i dea pentru că nu plătise taxa, dar, fiindcă îl cunoștea, a acceptat.

- Uite cheia, i-a spus el. Dar, dacă nu-mi aduci până mâine la ora 5 după-amiază dovada că ai plătit taxa, va trebui să pleci!

John i-a mulțumit și și-a așezat lucrurile în cameră. Înainte să despacheteze, a îngenuncheat și s-a rugat: „Doamne, Îți mulțumesc pentru timpul pe care-l pot petrece în această cameră. Dacă nu Te vei îngriji de taxă, mâine va trebui să plec. Deci depinde de Tine! Îți mulțumesc, Doamne! Amin.”

John aflase că sora Jeremy, o evanghelistă, susținea întâlniri de evanghelizare în campus. S-a gândit să-i facă o vizită.

- Ai plătit taxa? l-a întrebat ea.

- Nu, a răspuns el cu franchețe. Mama nu are bani. Am venit la dumneavoastră ca să ne rugăm împreună.

- Hai să-I cerem bani lui Dumnezeu! l-a îndemnat ea. Să-I mulțumim că-ți dă banii de care ai nevoie.

Au îngenuncheat amândoi și sora Jeremy l-a mulțumit Domnului pentru banii pe care nu-i primise încă.

Banii nu au venit în ziua aceea. În timp ce se plimba prin campus, câțiva prieteni l-au întrebat ce face. John nu le-a povestit ce problemă avea, dar le-a spus zâmbind:

- Sunt foarte bine. Dumnezeu Se ocupă de toate!

O fată din campus cunoștea situația lui și i-a sugerat să renunțe. El i-a răspuns cu încredere:

- Nu încerca să mă descurajezi. Dumnezeu îmi va purta de grijă.

Însă ziua a trecut și nimic nu s-a întâmplat. John și-a așezat din nou cazul în mâinile Domnului și s-a dus la culcare.

(Va continua.)

5. Nimic altceva decât credință (2)

A doua zi de dimineață, John a participat la devoționalul organizat în campus. Sora Jeremy îl conducea și a întrebat dacă dorea cineva să se roage pentru toți studenții. S-a oferit John. S-a rugat cu voce tare pentru studenții care aveau diferite nevoi, iar în gând s-a rugat și pentru el.

După câteva ore, s-a întâlnit cu un prieten.

– Ce mai faci? I-a întrebat acesta. Ești bine?

– Da, a răspuns John. Sunt bine. Dumnezeu are grijă.

– Ce mai face mama ta?

– E bine și ea, a răspuns el, apoi, fără să-și dea seama, a adăugat: E îngrijorată că nu-mi pot plăti taxa.

– De cât ai nevoie?

John avea nevoie de 50 000 de dolari zimbabwieni ca să se înscrie. Prietenul lui a scos imediat din buzunar câteva bancnote și i le-a întins. Erau bancnote botswaneze care valorau în total 23 000 de dolari zimbabwieni. John i-a mulțumit fericit și i-a acceptat. „Bine, Doamne”, și-a spus el în gând, „cum să schimb acum aceste bancnote în așa fel încât să am suficienți bani pentru taxa de înscriere?”

În numai câteva minute, a reușit să schimbe bancnotele, obținând jumătate din suma necesară. S-a grăbit apoi să-i dea mamei lui un telefon ca să o anunțe că Dumnezeu făcuse deja o jumătate de minune.

– Mamă, i-a spus el apoi, poți, te rog, să o trimiți la bancă pe Mercy [sora lui John] ca să depună 25 000 de dolari [zimbabwieni]?

– John, știi că nu am atâția bani!

– Trimite-o pe Mercy în oraș, i-a spus el, pentru că Dumnezeu ne va da banii ăștia.

Mama lui era încurcată, dar nu i s-a opus. Dacă el avea o credință atât de puternică, ea nu a îndrăznit să se îndoiască. A rugat-o pe Mercy să plece la oraș și să aștepte acolo ca Dumnezeu să-i dea banii pentru John.

În acest timp, John s-a dus în oraș să depună în contul Universității Solusi cei 25 000 de dolari primiți. Când a ajuns în oraș, a sunat-o iar pe mama lui.

– Și eu am încercat să dau de tine! i-a spus ea. Mercy s-a întâlnit cu un prieten de-al tău care îți promisese bani pentru alimente. Dar, fiindcă tu erai deja plecat, a rugat-o pe ea să-i depună în contul tău. Când a auzit de cât ai nevoie, și-a dat seama că era mai mult decât plănuise să dea, dar când a deschis portofelul, a văzut că avea în el mai mult de 25 000 de dolari. Atunci, i-a dat banii de care aveai nevoie. Spune-ne acum numărul contului ca să-i depunem!

Ochii lui John s-au umplut cu lacrimi când a auzit ce frumos i-a răspuns Dumnezeu la rugăciune. I-a dictat numărul contului și i-a mulțumit ei și surorii lui pentru că au contribuit la împlinirea miracolului.

S-a întors repede la școală și a ajuns cu numai câteva minute înainte de închiderea casieriei. Avea inima ușoară și parcă plutea când se gândea că Dumnezeu făcuse o nouă minune pentru un tânăr care nu avea nimic altceva decât credință!

La Universitatea Solusi studiază peste 1 000 de studenți. Mulți dintre ei au ajuns acolo la fel ca John, prin credință. Campusul se extinde și este nevoie de mai mult spațiu în cantină. Vă mulțumim pentru darurile pe care le veți aduce în Sabatul al Treisprezecelea pentru lucrarea de acolo!

*John Mavesere era student la Teologie la Universitatea Solusi din Zimbabwe când a fost scrisă această experiență.
El îi slujește acum Domnului în patria lui.*

7 noiembrie

6. O perspectivă mai amplă (1)

N-am avut niciodată în plan să devin creștin. L-am cunoscut pe Dumnezeu la un liceu de stat cu internat. De fapt, am cunoscut o fată cu care mi-am dorit să fiu prieten. Mi-am făcut curaj s-o invit în oraș și m-am dus la sala de lectură ca s-o conving să iasă cu mine. Știam că era creștină, dar lucrul acesta nu mă deranja. Am găsit-o citind o broșură. Am luat loc lângă ea și am întrebat-o despre ce citea. Ea mi-a oferit o broșură, iar eu m-am prefăcut că citeam, ca s-o impresionez. Am invitat-o să iasă în oraș cu mine, dar ea a refuzat politicos și mi-a spus că

puteam să păstrez broșura. În seara aceea, mi-am luat timp s-o citesc. Era un studiu despre iad din seminarul „Vocea profeției”. M-am tulburat mult și nu am dormit bine în noaptea aceea.

Mi se întâmpla des să încalc regulamentul școlii și să intru în bucluc. Într-o sâmbătă dimineață, a doua zi după ce o invitaseam pe această fată să iasă cu mine, m-am dus la administrație ca să văd dacă eram pe lista elevilor sancționați.

În timp ce citeam lista, a venit la mine un băiat și m-a invitat la un serviciu religios care avea loc atunci în amfiteatru. Nu-mi dau seama cum de-am acceptat invitația lui, pentru că nu mai intrasem într-o biserică de zece ani și nu eram interesat de religie. Am traversat campusul împreună și am intrat în amfiteatru. Nu știam că fata căreia îi propuseseam să iasă cu mine cu o zi înainte era adventistă.

Mai departe s-a întâmplat ceva foarte straniu. Aveam în buzunar doi dolari pe care intenționeam să-i cheltuiesc pe băutură în seara aceea. Totuși, când a trecut coșul pentru daruri prin dreptul meu, m-am trezit că am dat și eu tot ce aveam. Mai târziu, mi-am dat seama că faptul acesta m-a ferit de băutură în weekedul acela.

Am aflat apoi că elevii care se strâneau acolo făceau mai mult decât să se roage și să cânte. Aveau un program pentru exploratori foarte bine pus la punct. M-am interesat de programul lor și am rămas și după-amiază ca să-i văd ce făceau. Sâmbăta următoare m-am înscris și eu în Clubul Exploratorilor. Toți au rămas foarte mirați.

Trebuie să știți că eu nu am acceptat invitația de a merge la biserică pentru că fata care-mi plăcea era adventistă, dar m-am bucurat când am văzut-o acolo. Ea s-a apropiat de mine și m-a ajutat să mă simt bine la biserică. Însă nu a acceptat să iasă cu mine.

Din prima zi în care am intrat în biserică, am decis să nu mai fumez și să nu mai beau. Îi mulțumesc Domnului că de atunci nu am mai consumat niciodată alcool și nu am mai fumat! Am încetat să mă mai văd cu vechii mei prieteni, iar ei mi-au făcut probleme din cauza interesului meu pentru religie. Au insistat să merg cu ei și au făcut tot ce le-a stat în putință ca să mă câștige înapoi. Dar eu am refuzat. Mi-am făcut noi prieteni la biserică și, după câteva luni, mi-am predat viața lui Hristos și am primit botezul. Aveam șaptesprezece ani la data aceea.

(Va continua.)

7. O perspectivă mai amplă (2)

După absolvirea liceului, am lucrat ca evanghelist cu literatură trei ani. Într-o zi, am făcut o vizită la un spital și am zărit o persoană care îmi părea cunoscută – era unul dintre foștii mei tovarăși de pahar, un prieten din copilărie, dar l-am recunoscut cu greu. Era bolnav de tuberculoză și de SIDA și era pe moarte. Am fost șocat să-l văd zăcând acolo inconștient. Era prea târziu să-i vorbesc despre Hristos. M-a urmărit o vreme gândul că, dacă m-aș fi împotrivit chemării lui Dumnezeu, aș fi putut ajunge la fel ca el. După câteva zile, vechiul meu prieten a murit. Experiența aceasta mi-a adâncit convingerea despre importanța de a răspunde chemării divine oricând și oriunde. Respingerea ei poate însemna moarte.

Planul meu era să lucrez toată viața ca evanghelist cu literatură. Până la urmă, foaia tipărită mă ajutase să-L cunosc pe Hristos! Însă Conferința locală m-a solicitat să păstoresc trei biserici. Nu aveam pregătire pastorală și nici nu-mi trecuse vreodată prin minte că aș putea face o astfel de lucrare. Mi-a fost greu să iau o decizie pentru că nu se potriveau deloc cu direcția în care credeam eu că mă conduce Dumnezeu. În final, am acceptat.

După câțiva ani de lucrare, Conferința m-a îndemnat să mă înscriu la Universitatea Solusi. M-am înscris, iar în vacanțe am susținut întâlniri de evanghelizare oriunde eram solicitat. S-a răspândit vestea că eram dispus să lucrez și am primit mai multe invitații. Am descoperit că îmi plăcea foarte mult acest tip de lucrare.

În timpul unei prezentări, vorbitorul ne-a provocat să ne lărgim perspectiva despre modul în care ne poate folosi Dumnezeu în lucrarea Sa.

– Nu vă puneți limite, spunea el, și nu-I puneți limite lui Dumnezeu.

Cuvintele acestea au fost provocatoare pentru mine. Cum îmi puteam lărgi mai mult perspectiva despre ceea ce aștepta Dumnezeu de la mine? El făcuse deja cu mult mai mult decât mă gândisem vreodată că ar fi posibil!

După câteva luni, am fost solicitat să susțin o campanie de evanghelizare în Africa de Sud. Când am verificat calendarul, mi-am dat seama că perioada stabilită cădea exact în sesiunea de examene. Nu le-am vorbit celor din Africa de Sud despre problema mea, pentru că

mă rugasem ca Dumnezeu să-mi extindă teritoriul, dar am postit și m-am rugat ca El să facă posibilă plecarea. Eram convins că va găsi o cale. Nici perioada de desfășurare a evanghelizării și nici sesiunea nu aveau cum să fie devansate. Dar Dumnezeu a lucrat pentru mine și am aflat că sesiunea a fost amânată cu o săptămână. Ce bucurie că puteam să slujesc în Africa de Sud și să susțin examenele fără probleme!

Evanghelizarea a fost o experiență binecuvântată. Nouăsprezece persoane și-au predat viața lui Dumnezeu. Cât de adevărat este că Dumnezeu mi-a extins teritoriul, mi-a lărgit perspectiva și a transformat un păcătos într-un instrument al puterii Sale!

Moses Muyunda și-a încheiat studiile de teologie și slujește acum ca pastor hirotonit în Zambia.

21 noiembrie

8. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (1)

Wesley Banda păstorea câteva comunități de țară în Malawi. El locuia împreună cu familia lui într-o casă cu două camere. În zonă nu exista energie electrică, iar soția lui pregătea hrana la un foc făcut afară.

Într-o seară, după cină, doamna Banda s-a întors la focul din curte ca să pregătească pentru a doua zi de dimineață *sadza*, o mâncare tradițională din porumb. Soțul ei era în camera din față și citea. Copiii stăteau liniștiți în casă și așteptau timpul pentru altar. Doar micul Joshua, în vârstă de cinci ani, adormise pe covor, la picioarele tatălui său.

Când pastorul Banda a aprins lampa cu parafină, singura lor sursă de lumină, a observat că flacăra sfârâia. Combustibilul se consuma rapid. A luat parafină și a umplut din nou rezervorul. Nu știa că era amestecată cu puțină gazolină. În timp ce o turna în rezervor, vaporii de gazolină s-au aprins și lampa a explodat în mâinile lui.

Instinctiv, pastorul Banda a aruncat lampa în colțul celălalt al camerei, dar hainele i-au luat foc. Soția lui a auzit explozia și când a ridicat privirea, soțul ei ieșea din casă cu hainele în flăcări. A aruncat imediat pe hainele lui un vas cu apă în timp ce el se tăvălea pe pământ. În scurt timp, focul a fost stins.

Copiii au ieșit din casă țipând: „Foc! Foc!” Focul cuprinsese camera din față. În agitația momentului, nimeni n-a observat că micuțul Joshua lipsea. După câteva clipe, doamna Banda a întors privirea spre ușa ca-

sei și l-a văzut pe băiat ieșind târâș din casă cu hainele de pe el arzând. A scos un țipăt, l-a luat în brațe și l-a afundat într-un vas cu apă. Focul s-a stins cu un sfârâit, dar micuțul Joshua avea arsuri serioase.

Vecinii au ieșit din case alarmați. S-au grăbit să ajute la stingerea incendiului, dar casa și bunurile din ea au fost distruse în cea mai mare parte.

În sat nu exista nici clinică și nici spital. Un vecin s-a dus în grabă acasă la un fermier care avea mașină. A bătut cu putere la poartă și l-a implorat să dea ajutor. El s-a suit imediat în mașină ca să-i ducă pe cei din familia Banda la spital. Aproape de miezul nopții, au ajuns la urgențe. Trecuseră patru ore de la explozie.

Când au văzut arsurile suferite de pastor și de băiat, medicii au dat din cap îngrijorați. Amândoi aveau arsuri grave, dar Joshua era cel mai afectat – avea arsuri întinse pe picioare, pe abdomen și pe piept și acestea îi provocau mari dureri. În timp ce îl tratau, ei încercau să-i pregătească pe părinți pentru eventualitatea că băiatul nu avea să supraviețuiască.

– Facem tot ce putem pentru fiul dumneavoastră, a spus medicul, încercând să-i menajeze, dar are arsuri atât de grave, că ar fi mai bine pentru el să moară.

– Nu! i-a răspuns doamna Banda pe un ton ferm. Dumnezeu i-a salvat viața. Dumnezeu voastră faceți ce trebuie să faceți, dar Dumnezeu îmi va salva copilul.

(Va continua.)

28 noiembrie

9. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (2)

Tratarea rănilor a fost aproape la fel de dureroasă ca arsurile. Asistentele le desfăceau bandajele în fiecare zi, înmuindu-le cu apă sărată. Pe urmă curățau cu blândețe arsura, ca să îndepărteze pielea moartă, prevenind astfel infecția. Asistentele au învățat-o pe doamna Banda să spele rănilor și să aplice tratamentul. Ea a rămas cu soțul și cu fiul ei în spital ca să le pregătească mâncare și să ajute la îngrijirea lor.

După două luni de zile, pastorul Banda a simțit că nu mai putea să stea la spital. Mușchii îi erau slăbiți și se deplasa greu, dar era îngrijorat de membrii bisericii.

După plecarea lui, soția și băiatul au rămas internați încă patru luni. Doamna Banda îi vorbea duios copilului în timp ce-i curăța și-i trata rănilor. Prezența ei i-a făcut bine băiatului și i-a dat speranță.

Separarea aceasta de câteva luni a fost grea pentru familie. Nu s-au putut vedea în tot acest timp, dar s-au rugat unii pentru alții.

Au trecut șase luni și Joshua a fost transferat la un spital de recuperare, unde timp de trei luni a făcut fizioterapie. Nu putea să meargă singur, dar a învățat să se deplaseze cu un cadru. Doamna Banda a început să se adapteze la noua rutină de terapie zilnică. Îi ținea picioarele în apă caldă, apoi îi întindea mușchii de la picioare. Era dureros, dar l-a încurajat să nu mai plângă și să cânte.

În cele din urmă, Joshua s-a întors acasă, dar mama a continuat să-l trateze și l-a îndemnat să meargă pe jos. Când îi vedea pe prietenii lui că se jucau afară, își dorea să iasă cu ei. După un an de zile de recuperare și terapie, a putut să meargă singur fără ajutor.

Și recuperarea pastorului Banda a durat mult. Mușchii de la picioare, care fuseseră afectați, nu îi mai permiteau să meargă cu bicicleta. Din acest motiv, deplasarea de la o biserică la alta îi era mult îngreunată. Cu toate acestea, bisericile lui au continuat să crească atât ca număr de membri, cât și în credință.

Pastorul Banda are convingerea că Dumnezeu a fost lângă fiecare dintre ei în acest necaz, oferindu-le încurajare, binecuvântare și vindecare.

– Dumnezeu ne-a binecuvântat chiar și în ceasul cel mai greu, ne spune el. După accident, când mi-am reluat slujirea ca pastor, biserica a prosperat și mai mult și au venit la credință mai mulți oameni.

Și doamna Banda este recunoscătoare pentru binecuvântările lui Dumnezeu din această perioadă dificilă.

– Îți mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a salvat soțul și copilul, ne spune ea. Din experiența aceasta am învățat că este important să-mi iau mai mult timp pentru familie, spune ea. Am remarcat calitățile deosebite ale lui Joshua în timpul pe care l-am petrecut în spital. Spre exemplu, nu mi-am dat seama că are un talent deosebit la cântat decât atunci când l-am auzit cântând pe patul de spital. În perioada internării am devenit foarte buni prieteni unul cu altul și cu Dumnezeu.

Wesley Banda a studiat la Universitatea Solusi din Zimbabwe, iar acum lucrează ca pastor hirotonit în Malawi. Și soția lui, Oliva Banda, a participat la câteva cursuri când au stat în campus.

10. Strigătul deșertului Kalahari (1)

Valurile de căldură dansau deasupra nisipurilor fierbinți. Un boșiman negru și mic de statură se îndrepta cu pas hotărât spre răsărit, traversând marele deșert Kalahari, și își ridica mereu privirea spre micul nor cenușiu de pe cer. Sekoba urma instrucțiunile pe care le primise într-un vis. Un înger îi spusese să caute un om pe nume William, care avea să-l învețe despre Dumnezeu adevărat.

Asemenea înțelepților care au urmat o stea, Sekoba a urmat norul până când s-a oprit deasupra unui sat. Le-a spus localnicilor despre visul lui, dar ei l-au luat în râs. În noaptea aceea, îngerul i s-a arătat din nou și i-a spus să-și continue drumul spre răsărit. După ce a călătorit prin deșert o lună, l-a găsit pe pastorul William Moyo, care, la rândul său, fusese pregătit printr-un vis pentru venirea acestui om.

Pastorul l-a învățat pe Sekoba timp de mai multe săptămâni. Boșimanul i-a povestit despre modul minunat cum îl călăuzise Dumnezeu până atunci. În tinerețe, avusese o convingere interioară că trebuia să învețe să citească și să scrie, așa că acum putea să citească singur din Biblia pastorului. Cu câțiva ani în urmă, când se aflau într-o zonă în care leii le omorau vitele, a avut convingerea că o putere superioară îi stăpânea pe lei. El s-a rugat acestei puteri, iar leii au plecat. Când a aflat despre creștinism și a început să-L caute pe Dumnezeu cu ardoare, un înger i s-a arătat în vis și l-a condus la pastorul William.

După ce a aflat despre vestea bună a mântuirii, Sekoba l-a luat pe pastorul William cu el ca să le vorbească și membrilor familiei lui despre Dumnezeu și să-i pregătească pentru botez. În acest fel, cu ocazia unei adunări de tabără din 1948, primii convertiți dintre boșimani au intrat în apa botezului.

Boșimani sunt niște oameni scunzi, cu o înălțime medie de 1,50 m, care rătăcesc în grupuri mici, vânând și culegând fructe sălbatice. Ei sunt un popor nomad care a învățat să supraviețuiască în zona deșertică dificilă din Botswana.

Clima Botswanei este în general uscată. În deșertul Kalahari, situat în sud-vestul țării, precipitațiile medii anuale sunt foarte scăzute: sub 230 mm. Timp de mulți ani, ei au avut contact cu adventiștii de ziua a șaptea prin medicii devotați de la Spitalul Kanye. Săptămâna următoare, dr. K. Seligman ne va relata o întâmplare adevărată. (*Va continua.*)

12 decembrie

11. Strigătul deșertului Kalahari (2)

Razele fierbinți ale soarelui se revărsau necruțătoare peste bărbatul scund care înainta tiptil, cu arcul în mâini. După trupul slab și plin de zbârcituri, dădea impresia că ar avea în jur de șaptezeci de ani, dar el era obișnuit cu lipsa de apă și hrană și avea reflexe vii.

Purtând cu el înțelepciunea acumulată de strămoșii lui, se apropia încet de mica turmă de căpriori care pășteau. Când a ajuns destul de aproape, și-a potrivit săgeata otrăvită în arc, a ochit și a tras. Ținta a fost lovită, dar, cum pielea căpriorului era tare, săgeata nu a pătruns adânc. Căpriorul s-a uitat în jur și l-a atacat pe boșiman, luându-l în coarne și scuturându-l cu putere până când l-a sfârtecat și i-a tăvălit intestinele prin nisip și pietriș. După plecarea căpriorului, omul s-a ridicat cu greu în picioare și, ținându-și măruntaiele strâns, a plecat să ceară ajutor la singurul spital pe care îl știa: spitalul adventist aflat la câțiva kilometri depărtare!

Când a ajuns la spital, era la un pas de a-și pierde cunoștința. Îngrozite, cadrele medicale l-au transportat imediat la sala de operații, uimite de puterea lui de rezistență. Chirurgul s-a rugat fierbinte în timp i-a curățat intestinele, le-a așezat înapoi în cavitatea abdominală și a cusut rana. Știa că numai Dumnezeu putea să-l vindece.

După o îngrijire medicală atentă și multă rugăciune, boșimanul s-a vindecat și s-a întors la familia lui, fără să dea vreun semn că ar fi cunoscut dragostea lui Dumnezeu pe parcursul internării.

După câteva luni, un bărbat scund cu o cicatrice mare pe abdomen a adus la spital un șir de mărgele lung de peste un metru, lucrat cu minuțiozitate cu unelte primitive, ca semn al recunoștinței sale pentru medicul care îl salvase.

O parte din darurile care se vor strânge la colecta din Sabatul al Treisprezecelea va ajuta la construirea unei școli primare adventiste în Botswana. Vă rugăm, faceți planuri ca să aduceți un dar generos în Sabatul al Treisprezecelea!

Dr. K. Seligman este medic în Gaborone, Botswana.

12. Toate lucrează împreună spre binele nostru

Ca mulți alți tineri africani, Siyoka migrase din satul natal într-un oraș, în căutarea unui loc de muncă. Stătea în gazdă la niște rude și trimitea tot ce putea acasă, la mama lui, rămasă văduvă, și la cei doi frați ai lui mai mici.

Primul lucru care l-a atras la prezentările susținute de pastorul Mbena a fost muzica. Iar când a aflat despre Isus, s-a gândit mult timp ce frumos ar fi să meargă la cer împreună cu El. Se gândea cum va fi în paradis, când nu-i va mai fi foame și frică niciodată, și când nu va mai fi trist și singur.

La sfârșitul prezentărilor, Siyoka a decis să se întoarcă acasă și să meargă la școală pentru ca, într-o zi, să devină pastor. Prezbiterul local care a avut grijă de participanții la evanghelizare a crezut că tânărul și-a pierdut interesul pentru biserică după ce a părăsit orașul.

Ca să-și poată plăti taxele școlare, Siyoka muncea oriunde se putea, dar și în grădina familiei. Însă în anul acela nu a plouat.

Atunci au fost loviți de foamete. Mulți au murit și mulți alții, inclusiv Siyoka, s-au îmbolnăvit. Mama lui a fost disperată văzându-l că era pe moarte. A reușit să-l ducă la spitalul din orașul cel mai apropiat. Acolo l-a găsit pastorul Mbena, care venise să-i viziteze pe câțiva membri ai bisericii.

După ce i-a povestit ce i s-a întâmplat, Siyoka i-a spus cu glas pierdut, dar cu fața strălucitoare de bucurie:

– Dumnezeu este bun, pastore Mbena. El m-a ocrotit în timpul foametei și acum mă va ajuta să supraviețuiesc ca să-mi văd sătenii botezați. Veți veni în satul meu, nu-i așa?

– Da, Siyoka, trebuie să vin în satul tău și să țin o evanghelizare pentru ca oamenii să afle despre Isus, i-a răspuns pastorul cu afecțiune.

– Dar ei Îl cunosc deja pe Isus, frate pastor! l-a asigurat Siyoka. Douăzeci și cinci de persoane sunt pregătite deja pentru botez. Le-am spus tot ce am învățat la prezentările dumneavoastră și i-am învățat și cântările! M-am întâlnit cu ei în fiecare Sabat. Chiar și când foametea s-a înrăutățit ne-am rugat, iar Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre. El m-a adus aici ca să vă găsesc pe dumneavoastră. Când veniți la noi?

Pastorului Mbena nu-i venea să creadă ce auzea. Băiatul acesta, care avusese atât de puțin timp la dispoziție ca să-L cunoască pe Dumnezeu, devenise predicator al Său! Când Siyoka s-a însămănătoșit, pastorul a mers până acasă la el. Le-a făcut vizite sătenilor și a descoperit că fu-

seseră bine învățați. Ce zi extraordinară a fost aceea când Siyoka și cei douăzeci și cinci de convertiți ai lui au primit botezul!

Experiența aceasta a fost consemnată de Charlotte Ishkanian.

26 decembrie

13. Acum este timpul!

Debora, o adventistă de ziua a șaptea, tânjea de dor după biserica ei. Se căsătorise cu un necredincios și se mutase împreună cu el într-o zonă unde nu exista nicio biserică adventistă.

După mai mulți ani, câțiva adventiști care se prezentau ca fiind Echipa „Acum este timpul” au hotărât să susțină o evanghelizare în zona aceea. În prima seară, soțul lui Deborei se afla prin preajmă și a intrat. Cu toate că era amețit de băutură, și-a dat seama că prezentările erau conduse de membrii bisericii din care făcea parte soția lui și a început să strige:

– Unde ați fost până acum? Soția mea este adventistă și vă așteaptă de ani de zile să veniți!

Unul dintre organizatori l-a convins să iasă din sală ca să nu tulbure întâlnirea și, în final, i-a dat o Biblie pentru soția lui.

În noaptea aceea, Debora a visat că soțul ei îi aducea o Biblie. S-a trezit și se gândea la vis. Soțul ei nu ar fi dat nicidecum banii pe o Biblie.

Pe la ora 2 noaptea, a sosit și soțul ei și i-a dat Biblia, exact așa cum visase! Entuziasmată de acest semn al grijii lui Dumnezeu, nu a mai putut să doarmă și s-a ridicat din pat, dornică să afle unde se ținea evanghelizarea.

A aflat și a ajuns acolo devreme dimineața. I-a găsit pe predicatori și a studiat Biblia împreună cu ei plină de elan. A decis ca de atunci înainte să-I slujească fără nicio opreliște Dumnezeului care îi vorbise în vis.

Soțul ei era tolerant, dar părinții lui s-au supărat. I-au ars toate hainele, inclusiv pe cele pe care i le dăduseră membrii echipei de evanghelişti. Când au înțeles că Debora nu avea să renunțe la credința ei, au alungat-o din casă și au cumpărat altă soție pentru băiatul lor, dar, văzând că el nu era fericit, s-au domolit și au reprimat-o pe Debora ca noră.

Soțul ei s-a bucurat, dar nu a arătat niciun interes pentru religie. Totuși, pe măsură ce ea a căutat să-l mulțumească și să-i intre în voie, viața ei creștină frumoasă de ajutorare a semenilor l-a impresionat și a decis să devină adventist de ziua a șaptea. Astăzi, lucrează împreună cu Debora pentru a le vorbi altora despre dragostea lui Dumnezeu.

Debora și soțul ei trăiesc într-o țară din Africa.

OCTOMBRIE

1. J. Faptele ap. 4:13
 2. V. Deuteronomul 4:29
 s. a. B 18:55, CT 18:45, IS 18:48, MS 19:01,
 SM 19:07, DJ 19:05, AR 19:14

3. S. Matei 13:45,46
 s. a. B 18:54, CT 18:44, IS 18:46, MS 18:59,
 SM 19:05, DJ 19:03, AR 19:12

4. D. Filipeni 3:8
 5. L. 1 Corinteni 3:11
 6. M. 1 Corinteni 3:14,16
 7. M. Iacov 4:14,15
 8. J. Iov 28:28

9. V. Matei 19:29
 s. a. B 18:43, CT 18:33, IS 18:35, MS 18:47,
 SM 18:53, DJ 18:52, AR 19:00

10. S. Luca 11:4
 s. a. B 18:41, CT 18:31, IS 18:33, MS 18:45,
 SM 18:51, DJ 18:50, AR 18:59

11. D. Filipeni 3:12,13
 12. L. Tit 2:12
 13. M. Ioan 14:27
 14. M. 1 Ioan 2:15
 15. J. 1 Corinteni 1:30,31
 16. V. Eclesiastul 7:8

s. a. B 18:31, CT 18:21, IS 18:21, MS 18:34,
 SM 18:39, DJ 18:40, AR 18:48

17. S. 2 Timotei 1:8
 s. a. B 18:29, CT 18:19, IS 18:19, MS 18:32,
 SM 18:37, DJ 18:38, AR 18:46

18. D. Luca 17:21
 19. L. Efeseni 3:12
 20. M. Matei 9:9,13
 21. M. 1 Samuel 15:22
 22. J. 1 Corinteni 2:12
 23. V. Psalmii 92:4,5

s. a. B 18:19, CT 18:09, IS 18:09, MS 18:22,
 SM 18:26, DJ 18:28, AR 18:35

24. S. Matei 25:7-9,13
 s. a. B 18:17, CT 18:08, IS 18:07, MS 18:20,
 SM 18:25, DJ 18:27, AR 18:34

25. D. 2 Petru 3:18
 26. L. Matei 7:13,14
 27. M. Proverbele 14:12
 28. M. Eclesiastul 2:11
 29. J. 1 Petru 1:8,9
 30. V. 1 Ioan 3:2

s. a. B 17:08, CT 16:59, IS 16:57, MS 17:10,
 SM 17:15, DJ 17:18, AR 17:24

31. S. Romani 12:18
 s. a. B 17:07, CT 16:57, IS 16:55, MS 17:09,
 SM 17:13, DJ 17:16, AR 17:23

NOIEMBRIE

1. D. Matei 11:29
 2. L. Filipeni 4:7
 3. M. Psalmii 30:11,12

4. M. 2 Timotei 1:9
 5. J. Efeseni 6:2,3
 6. V. 2 Împărați 20:15

s. a. B 16:59, CT 16:49, IS 16:47, MS 17:00,
 SM 17:04, DJ 17:08, AR 17:14

7. S. Ioan 14:21
 s. a. B 16:58, CT 16:48, IS 16:45, MS 16:59,
 SM 17:02, DJ 17:07, AR 17:13

8. D. Romani 12:21
 9. L. Numeri 6:24-26
 10. M. Psalmii 121:5

11. M. Ioan 6:37
 12. J. Psalmii 149:9
 13. V. Ioan 5:44

s. a. B 16:51, CT 16:41, IS 16:37, MS 16:51,
 SM 16:54, DJ 17:00, AR 17:05

14. S. Matei 16:24
 s. a. B 16:50, CT 16:40, IS 16:36, MS 16:50,
 SM 16:53, DJ 16:59, AR 17:04

15. D. Faptele ap. 11:26
 16. L. Psalmii 84:2
 17. M. Evrei 12:6
 18. M. Evrei 12:9,10
 19. J. 1 Corinteni 7:29-31
 20. V. Matei 20:28

s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:30, MS 16:44,
 SM 16:47, DJ 16:54, AR 16:58

21. S. Ioan 10:10,11
 s. a. B 16:43, CT 16:34, IS 16:29, MS 16:43,
 SM 16:46, DJ 16:53, AR 16:57

22. D. Efeseni 3:14-16
 23. L. 2 Corinteni 9:11
 24. M. Luca 17:17,18
 25. M. 1 Tesaloniceni 1:5
 26. J. Deut. 34:7,10
 27. V. Iosua 1:8

s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:49; AR 16:53

28. S. Matei 20:27
 s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:38,
 SM 16:40, DJ 16:48, AR 16:52

29. D. Matei 23:11,12
 30. L. Iacov 1:12

DECEMBRIE

1. M. Matei 24:44
 2. M. Romani 8:31,37
 3. J. Efeseni 1:18,19
 4. V. Efeseni 5:27
 s. a. B 16:37, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:50

5. S. 1 Ioan 2:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:49

6. D. 1 Timotei 3:15
 7. L. Psalmii 115:1
 8. M. 2 Timotei 2:19
 9. M. 1 Împărați 19:18
 10. J. 1 Împărați 17:14
 11. V. 1 Corinteni 16:14

s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:49

12. S. Efeseni 6:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:49

13. D. Isaia 12:2
 14. L. Psalmii 119:10
 15. M. Tit 2:13
 16. M. Evrei 6:11
 17. J. Matei 6:30-32
 18. V. Ioan 14:2,3

s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:50

19. S. Luca 18:8
 s. a. B 16:38, CT 16:29, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:50

20. D. Geneza 1:27,28
 21. L. Psalmii 8:4,5
 22. M. Geneza 18:25
 23. M. Ioan 7:38
 24. J. Matei 10:39
 25. V. Isaia 9:6

s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:50, AR 16:53

26. S. Ioan 15:7,8
 s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:25, MS 16:40,
 SM 16:41, DJ 16:51, AR 16:54

27. D. Ioan 3:19-21
 28. L. Galateni 6:7
 29. M. Psalmii 103:15,17
 30. M. Eclesiastul 12:1
 31. J. Psalmii 90:12